

Arrest

nr. 101 960 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 november 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2010 trad verzoeker in het huwelijk met een in België verblijvende Armeense vrouw.

1.2. Verzoeker diende op 29 maart 2011 bij het Belgische consulaat te Moskou, Rusland, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn Armeense echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 7 september 2011 dat aan verzoeker een visum type D kon worden afgegeven.

1.4. Na zijn binnenkomst in het Rijk werd verzoeker op 3 november 2011 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 3 november 2012.

1.5. Verzoeker diende op 16 oktober 2012 een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de A-kaart in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 november 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 10 december 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Armenië

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

De vervoegde vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu, mevr. [G.K.] is tewerkgesteld door het OCMW van Roeselare waar zij de functie uitoefent van administratief bediende in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW- wetgeving. De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

**aangezien betrokkene pas op 04.10.2011 in België aangekomen is, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 32 jaar in Armenië en iets meer dan een jaar in België ; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst. (Armenië)*

Aangezien het koppel pas gehuwd is op 29.10.2010, weegt de aard en de hechtheid van de gezinsband niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

Art. 11, §2 vreemdelingenwet stelt dat (Wet 15 december 1980):

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

*1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;
(...)”*

Art. 11, §2 ww. bepaalt o.a. de redenen op grond van dewelke een toegekend verblijf kan worden beëindigd.

De beëindiging van verblijf impliceert een wijziging van de situatie, of het verkrijgen van nieuwe inlichtingen. Er kan geen beëindiging van het verblijf plaatsvinden op basis van gegevens die tevoren al beken[d] waren (zie: RvV 16459).

In de Memorie van Toelichting in casu wordt duidelijk gesteld dat de algemene controles terzake zowel een controle inhouden van het gezin[s]leven, als uiteraard van het voortdurend aanwezig zijn van de voorwaarden van de gezinshereniging (Parl. St. Doc 51-2478/001 p. 62), doch dat dit motief op een redelijke manier moet worden gebruikt, met name met het oog op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de persoon (Parl. St. Doc 51-2478/001, p. 57-58). Ook wordt in dezelfde Memorie van Toelichting benadrukt dat de intrekking van het verblijf op deze gronden enkel een algemene mogelijkheid is, die geval per geval moet worden onderzocht (Parl St. Doc 51-2478/001 p. 75).

Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu mevr. [G.K.] die overeenkomstig art. 10, §1, 6° ww. moet bewijzen dat zij over voldoende middelen beschikt.

Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Parl. St. Doc 51- 2478/001 p. 48).

De besta[ans]middelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon, i.e. 1256,97 EUR - tarief persoon met een gezin ten laste -.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomen, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Een werkloosheidsuitkering kan daarentegen enkel in aanmerking genomen worden voor zover de gezinshereniger bewijst dat zij actief op zoek is naar werk.

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid.

Verzoeker is zoals gekend op 29.10.2010 in het huwelijk getreden met mevr. [G.K.].

Bijgevolg werd er een aanvraag tot gezinshereniging ingesteld bij de bevoegde diplomatieke dienst te Moskou (Rusland), om reden dat in Armenië geen bevoegde Belgische diplomatieke dienst bestaande is voor België, en werd aan verzoeker een visum type-D afgeleverd om naar België te reizen ten einde zich met zijn echtgenote te herenigen.

De vervoegde vreemdeling i.e. [G.K.] heeft al reeds op 30.06.2009 op voldoende wijze de graad behaald van bachelor in het office management afstudeerrichting management assistent aan de Katholieke Hogeschool Zuid - West - Vlaanderen (Stuk 2).

Op zeven september '2009 riep zij bijgevolg een arbeidsovereenkomst in het leven met E&C energy & environmental commodity consultants bvba, alwaar zij eerder een geslaagde stage had gelopen. Zij bleef in dienst bij voormeld bedrijf t.e.m. 15.01.2010 (Stukken 3,5 en 5).

In de aanbevelingsbrief dd. 15.01.2010 etiketteerde haar werkgever haar als een persoon die onmiddellijk was ingewerkt, die snel leerde en haar taken intelligent, accuraat en tijdig uitvoerde. Zij zou de Nederlandse taal zeer goed beheersen, zowel mondeling als schriftelijk en zij zou zich tevens goed in het Frans en het Engels uitdrukken. Zij zou steeds stipt zijn en een aangename collega vormen.

Indien men op zoek zou gaan naar een administratieve werkracht, dan zou K. zeker aanbevolen worden. Deze aanbevelingsbrief spreekt onstuitbaar over een intelligente dame die absoluut niet de persoon blijkt te zijn die bij de pakken zou blijven zitten en een beroep zou doen op één of andere sociale instantie om te kunnen overleven in de maatschappij, wat meteen ook zal blijken uit haar diverse actieve verrichte handelingen in haar zoektocht naar werk.

Vervolgens ging de vervoegde vreemdeling op eigen houtje intensief op zoek naar werk en werd zij op 19.04.2010 ingeschreven bij de VDAB (Stuk 6).

Op 05.11.2010 werd er een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bedienden van onbepaalde tijd afgesloten tussen de vervoegde vreemdeling en E&C Bvba. Deze arbeidsovereenkomst nam een einde waardoor zij zich onmiddellijk op 08.04.2011 terug inschreef op de VDAB en haar intensief zoektocht naar werk voortzette (Stuk 7 + 8 + 9).

Het moge met zekerheid vaststaan dat de vervoegde vreemdeling diverse stukken naar voren brengt waaruit onomkeerbaar blijkt dat zij effectief haar zoektocht naar een vaste baan heeft voortgezet en diverse sollicitatiegesprekken heeft gevoerd met het oogmerk op een werkzekere baan (Stukken 10 t.e.m. 16).

Niettegenstaande dat zij diverse jobaanbiedingen ontving, streefde zij naar werkzekerheid en werd er een sollicitatie gepland eind maart '2011 bij de Ocmw te Roeselare, dewelke met de nodige wachtperiode resulteerde in de overeenkomst de dato 06.06.2012 geldig t.e.m. september '2013 (Stuk 17).

Uit wat voorafgaat kan er - met de huidige financiële crisis in het achterhoofd - vanzelfsprekend worden gesteld dat de vervoegde vreemdeling steeds arbeid heeft verricht en de periodes dat zij niet heeft gewerkt, zij onophoudelijk actief werk heeft gezocht.

De stelling vanwege verwerende partij dat de vervoegde vreemdeling slecht[s] arbeid verricht in het kader van art.60, § 7 van de Ocmw-Wet om terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden wordt niet bewezen, gelet op het gegeven dat uit de naar voren gebrachte stukken onstuitbaar blijkt dat mevr. [G.K.] steeds heeft gewerkt en de periodes dat zij geen arbeid heeft kunnen verrichten voortdurend op actieve wijze op zoek is gegaan naar een nieuwe job met het oog op werkzekerheid.

Het is tevens noemenswaardig dat zij na haar contractsluiting met het Ocmw Roeselare diverse aanbiedingen heeft ontvangen, wat juist precies wijst op het gegeven dat zij na de beëindiging van haar overeenkomst met het Ocmw te Roeselare geen beroep zal doen op een werkloosheidsuitkering zoals blindelings gesteld wordt door verwerende partij, doch zij zich zal heractiveren op de econo[m]ische arbeidsmarkt zoals blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte stukken (Stukken 20 t.e.m. 23).

Bovendien heeft zij nimmer een wachtuitkering en/of een werkloosheidsuitkering genoten in het verleden zodat zij niet terug het voordeel wenst te bekomen van de sociale bijstand, zoals door verwerende partij wordt voorgehouden. Zij heeft in het verleden een aanvraag ingesteld bij de RVA, doch is deze afgewezen ingevolge beslissing dd. 12.07.2011 door de RVA (Stuk 19).

Dit deel van de motivering kan derhalve niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met mevr. [G.K.] en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker en zijn echtgenote.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W. 1982 - 1983, 963.).

Zelfs in de veronderstelling dat mevr. [G.K.] na het beëindigen van haar arbeidsovereenkomst met het Ocmw te Roeselare een beroep zou doen op de RVA ten einde een werkloosheidsuitkering te bekomen, dan, nog is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering niet beschouwd worden als ten laste van de openbare overheden vallen indien zij actief naar werk zoeken, wat in casu steeds het geval is geweest in hoofde van mevr. [G.K.] (Parl. St. Doc 51-2478/001 p. 48).

De vervoegde vreemdeling heeft zoals vermeld in het verleden op geen enkele wijze wachtuitkeringen en/of werkloosheidsuitkeringen genoten, doch heeft zij onophoudelijk haar uiterste best gedaan om een geschikte job te vinden.

Dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de opleiding, werkbereidheid, werkverleden en de huidige job van de vervoegde vreemdeling en zich enkel en alleen baseert op een hypothetische vermoeden dewelke integraal wordt tegengesproken door de bijgebrachte stukken en het administratief dossier."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd omdat niet meer is voldaan aan één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Hierbij wordt toegelicht dat de persoon die verzoeker vervoegde – zijn echtgenote – niet het bewijs levert te beschikken over stabiele regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in de eigen behoeften en deze van de familieleden te voorzien om te voorkomen dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Tevens wordt door verweerder toelichting gegeven inzake de bestaansmiddelen waarover verzoekers echtgenote beschikt en wordt uiteengezet dat, aangezien verzoeker nog niet lang in het Rijk verblijft en hij tweeëndertig jaar in Armenië woonde, het ondenkbaar is dat er geen familiebanden, culturele of sociale banden meer bestaan met het herkomstland. Verweerder stelde ook dat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet verhindert dat een beslissing tot intrekking van het verblijf kan worden genomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 11, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

[...]”

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het

Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Gelet op voormelde bepaling dient verzoekers echtgenote te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en de gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen, opdat verzoeker een (verder) verblijfsrecht zou kunnen genieten.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn situatie niet gewijzigd is sedert het ogenblik dat hem een visum werd toegestaan en verweerder dus wist dat zijn echtgenote niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikte moet worden geduurd dat deze vereiste niet bestond op het ogenblik dat verweerder besliste dat aan verzoeker een visum type D kon worden afgegeven. Deze vereiste werd pas ingevoerd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Aangezien er geen overgangsbepalingen werden voorzien in deze wet is deze voorwaarde ook van toepassing op de vreemdelingen die voorheen reeds een recht op gezinshereniging lieten gelden en ten aanzien van wie wordt vastgesteld dat zij niet aan de nieuwe wettelijke vereisten voldoen.

Het staat voorts niet ter discussie dat verzoekers echtgenote een inkomen verwerft ingevolge een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976).

Artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt:

"§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden."

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend

bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder aangaf, gelimiteerd is in de tijd.

Daar verweerder, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, de *“aard en regelmatigheid”* van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking dient te nemen om na te gaan of deze over *“stabiele en toereikende bestaansmiddelen”* beschikt en deze in casu slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling – wat een vorm van sociale steun is – die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat verzoekers echtgenote heden niet beschikt over bestaansmiddelen in de zin van voormelde bepaling.

Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote een diploma heeft, dat zij reeds heeft gewerkt en dat zij actief op zoek is naar werk. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt dat de inkomsten waarover zijn echtgenote heden beschikt niet kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast stelt verzoeker dat zijn echtgenote na het beëindigen van haar sociale tewerkstelling actief zal worden op de reguliere arbeidsmarkt. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat dit louter een hypothese is (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). Verzoeker lijkt ook uit het oog te verliezen dat het feit dat zijn echtgenote diende terug te vallen op een sociale tewerkstelling geen indicatie vormt dat zij eenvoudig een arbeidsbetrekking op de reguliere arbeidsmarkt zal vinden. Het loutere feit dat zijn echtgenote heden daadwerkelijk solliciteert, effectief werkbereid is en wordt uitgenodigd om haar kandidatuur voor bepaalde functies te stellen of om deel te nemen aan examens doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verzoeker licht nog toe dat zelfs indien zijn echtgenote een beroep zou doen op de mogelijkheid om een werkloosheidsvergoeding te krijgen de uitkering van dit vervangingsinkomen in ieder geval niet toelaat te besluiten dat zij ten laste valt van de openbare overheden indien zij tevens actief naar werk zoekt. Opnieuw moet echter worden geduoid dat verweerder de situatie op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam in aanmerking diende te nemen en dat hij geen standpunt kon innemen dat gebaseerd is op een hem onbekende toekomstige situatie. Het gegeven dat verzoeksters echtgenote actueel, hiertoe verplicht door het OCMW, actief solliciteert vormt immers geen garantie dat zij dit ook in de toekomst nog zal doen.

Aangezien verzoeker zelf een stuk voorlegt waarin wordt vermeld dat zijn echtgenote een leefloon ontving en zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sociaal tewerkgesteld was kan hij niet ontkennen dat zij reeds uitkeringen kreeg en kon verweerder erop wijzen dat deze situatie dreigt aan te houden.

Verzoeker kan ook niet in redelijkheid voorhouden dat een verdere behoeftenanalyse vereist was nu blijkt dat hij en zijn echtgenote afhankelijk zijn van het OCMW.

Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker en zijn echtgenote, meer bepaald met hun huwelijk, de duur van verzoekers verblijf in België in vergelijking met de duur van zijn verblijf in zijn herkomstland en zijn familiebanden, culturele of sociale banden in Armenië. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van zijn familiale banden en hij toont niet aan dat de wijze waarop verweerder zijn situatie heeft beoordeeld kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte

feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van opleiding en tewerkstelling in hoofde van zijn echtgenote; haar bewezen wil om in de toekomst arbeid te verrichten indien haar huidige arbeidsovereenkomst een einde zou nemen gelet op de gelopen sollicitatiegesprekken; zijn integratie in het Rijk door het volgen van Nederlandse taallessen; zijn inschrijving bij de VDAB en zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, zijn werkverleden in het Rijk - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel daar zij juist gestoeld is op slechts een veronderstelling en integraal wordt tegengesproken [door] de door verzoeker naar voren gebrachte stukken (Stukken 24 te.m. 27).

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.2.2. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de bespreking van het eerste middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat verzoeker niet voldoet aan de door de wetgever gestelde voorwaarden om van een verder verblijfsrecht te genieten daar zijn echtgenote niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaans-

middelen zoals bedoeld in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog aangeeft dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hij ingeschreven is bij de VDAB kan het volstaan op te merken dat deze gegevens in casu niet dienstig zijn. Verzoeker was zich hier wellicht van bewust en heeft dan ook niet de moeite genomen om deze gegevens ter kennis van verweerder te brengen, zodat deze er geen rekening mee kon houden. Wat betreft zijn voorgehouden werkverleden en het feit dat hij een arbeidscontract voor onbepaalde duur ondertekende moet worden vastgesteld dat verzoeker verweerder op de hoogte stelde van een tewerkstelling gedurende vier dagen en dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een stuk voegt waaruit blijkt dat hij een paar dagen nadat hij een arbeidscontract van onbepaalde duur ondertekende reeds zijn ontslag kreeg. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder deze kortstondige tewerkstelling die nauwelijks een inkomen genereerde bij zijn beoordeling diende te betrekken of dat uit het feit dat hij een paar dagen werkte dient te worden afgeleid dat de bestreden beslissing onredelijk of onevenredig is.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Hij stelt het volgende:

“Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker heeft steeds vanaf zijn aankom[s]t in België met zijn echtgenote samengewoond en heeft met haar een reëel en effectief gezinsleven gevormd.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)”.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat [de] band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat met zijn echtgenote en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst om reden dat het niet redelijk te verantwoorden is om van de echtgenote van verzoeker te verwachten om naar Armenië te verhuizen daar zij thans in België werkt en weldra tevens over de Belgische

nationaliteit zal beschikken en daar zij bovendien juist een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingesteld om met verzoeker in België een gezinsleven te stichten.

Tevens beroept verzoeker zich op - art. 7 de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven - van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De instellingen en organen van de Unie zowel als de lidstaten kunnen dan nu ook al aan de eerbiediging van het Handvest worden gehouden. Het Handvest vormt immers de bevestiging van de algemene beginselen van de rechtstaat die gemeen zijn aan de constitutionele tradities van de lidstaten. In die zin heeft de communautaire rechter uitdrukkelijk diverse keren naar het Handvest verwezen.”

3.3.2.1. De Raad merkt op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 11, § 2 iuncto artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet dat verweerder kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van dezelfde wet toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn private belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat verweerder nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving. Verzoeker lijkt voorbij te gaan aan het feit dat hij het grootste deel van zijn leven in Armenië woonde en dat zijn echtgenote eveneens afkomstig is van Armenië waardoor verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat het onmogelijk is om zijn gezinsleven verder te zetten in hun gezamenlijk land van herkomst. Het feit dat zijn echtgenote over een verblijfsrecht in België beschikt, het gegeven dat zij een naturalisatieaanvraag indiende en de vaststelling dat zij tewerkgesteld is op de niet reguliere arbeidsmarkt vormen namelijk geenszins een belemmering om hem te vervoegen in Armenië. Verweerder wijst er daarnaast terecht op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker terugkeert naar België op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Daar artikel 7 van het Handvest van de grondrechten voorziet in een bescherming die gelijkwaardig is aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM en gelet op voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van deze bepaling worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK